

Herinneringen

In de oorlogsjaren hadden we twee bakfietsen. Een grote met een klep, die diende om kruidenierswaren op te halen bij de grossiers, want die konden niet meer bezorgen en ook om de waren uit te brengen. We hadden ook een kleinere met een open platte bak. De kleine bakfiets had houten voorwielen, de voorbanden waren op en nieuwe niet meer te krijgen. Die open bakfiets werd gebruikt voor grove materialen, die veelal niet in de grote met klep pasten. We hebben er wel hout uit het bos mee vervoerd.

Regelmatig ging ik met die kleine bakfiets ook pekewater halen. Ook zout was niet meer te krijgen, pekewater was een goede vervanger. Ik haalde dat in een grote mandfles bij Conimex, dat bedrijf was toen gevestigd in een villa aan de Eemnesserweg in Baarn. Halen was niet zo'n probleem, maar dat pekewater in die mandfles moest gebotteld worden, dat was een veel onaangenameur karwei.

Die volle mandfles was niet te tillen. Dat probleem werd opgelost met behulp van een slangetje. Eén uiteinde van het slangetje werd in de mandfles gestoken en dan moest je aan het andere einde zuigen tot dat je zout proefde.

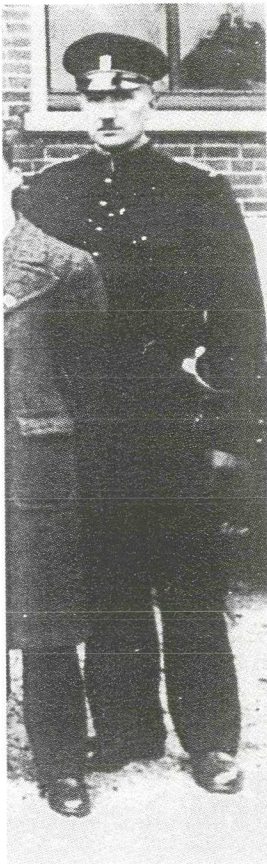
Zeewater is zout, maar dat bevat slechts weinig pekewater. Dit water was verzadigd van zout, want als de fles leeggelopen was, dan bleef er altijd een laag nat zout op de bodem van de grote mandfles liggen.

Het cruciale punt was om het zoute water niet in je mond te krijgen of dat zo veel mogelijk te beperken. Als het pekewater eenmaal door het slangetje liep, dan bleef het lopen, maar als je te vroeg ophield met zuigen, dan stroomde het pekewater in het slangetje weer terug in de mandfles. Teneinde raad besloot je maar om flink door te zuigen en dan kreeg je prompt een flinke scheut pekewater in je mond. Dan begon het geproest en gespuw. We hadden er een glas water bij staan om na te spoelen.

We zogen bij toerbeurt. Tijdens het zuigproces zei vader altijd: 'Niet slikken'.

Op de grote bakfiets met klep ging ik dikwijls naar De Kleer. Dat was een grossier in koloniale- en grutterswaren. Ik moest dan over de Brink van Baarn.

Om op de Brink te komen had ik twee mogelijkheden

Gemeenteveldwachter J. de Groot

Rechts" Rijksveldwachter C. de Groot. Hij woonde op Molenweg 3

den: over de Eemnesserweg of door de Laanstraat. Door de Laanstraat was om en je had dan ook een flinke klim te verwerken, maar de Laanstraat was een winkelstraat, daar was veel meer te beleven. Op de heenweg, dan was de bak nog leeg, ging ik door de Laanstraat en terug, met volle bak, over de Eemnesserweg.

In de Laanstraat werd ik eens aangehouden door twee rechercheurs of controleurs. Ze wilden de inhoud van de bakfiets zien.

Die was leeg. Vervolgens vroegen ze mijn naam, adres en geboortedatum. Ze informeerden

ook naar mijn bestemming.

Nadat ze enkele gegevens over mijn vader genoteerd hadden, mocht ik gaan. Ik was best tevreden: ze hadden niets gevonden en zowel mijn vader als ik hadden niets te vrezen voor de "Arbeitseinsatz". Ik vervolgde mijn weg naar De Kleer met blijdschap.

Enkele maanden later stond op een avond veldwachter De Groot voor de deur. Als er plotseling een politieagent voor je neus staat, dan schrik je niet weinig. In de oorlogsjaren was dat nog veel erger. Iedereen zondigde tegen de toen bestaande regels en wetten. Mijn broer was ondergedoken en vader mestte clandestien een varken in de vroegere paardenstal. Zouden we verraden zijn?

Nadat De Groot koffie aangeboden was, vroeg vader al gauw wat het doel van zijn komst was. Veldwachter De Groot, die graag gewichtig deed, wees naar mij en zei tegen vader: "Kinderarbeid". Hij verduidelijkte, dat ik in de Laanstraat te Baarn was betrapt op het besturen van een driewielig voertuig, terwijl ik nog niet de leeftijd van veertien jaar had bereikt. Daar was proces-verbaal van opgemaakt. De kosten waren tien gulden.

Allen waren erg opgelucht. De Groot kreeg nog een kop koffie en ook een tientje.

Nauwelijks was De Groot vertrokken of mijn zusje barstte in huilen uit, de spanning was ook zo groot geweest.

Ze had zo'n angst gehad, dat de veldwachter me zou arresteren en meenemen.

Toen het voorval de volgende dag nog eens besproken werd, leek het me, dat vader het toch wel jammer vond van dat tientje.

Hij zei tegen me: "Wat doe je met je kont in de Laanstraat".

*Chris Roothart
Meentweg 166
3454 AZ De Meern.*